

konstaterede Mælkeydelse; det er dette, som paatænkes ved den Ordning for det følgende Aar, hvortil jeg har omtalt Planen, som er udgaaet af Drøftelser mellem Mejeriorganisationerne og Indenrigsministeriet; at der skal udgaa 500 000 hkg Klid til Mejeribrug paa den Maade, som Mejeribrugets anser for rigtig, nemlig efter den konstaterede Mælkeydelse. Det var meget ønskeligt, om der kunde ydes mere end 500 000 hkg, om man kunde naa op til 1 Mill. hkg, og hvis man kan skaffe mig Korn nok, skal ingen være villig end jeg til at anvende det paa den Maade, det ærede Medlem angav. Men det, som ingen i denne Sal endnu har kunnet røkke ved, er, at det Kvantum, som Staten efter Kornloven får paa sin Haand, ikke for Øjeblikket tillader en Reduktion. Herom siger det ærede Medlem: Det er rimeligt og kun af det gode, at Administrationen regner rigeligt, men der er en Million for meget, derfor kan man give den bort. Ja, men hvad Nytte er det saa til at handle forstandigt og forsigtigt, at opstille et Regnestykke og sige: En forstandigt og rimelig Beregning vil medføre, at vi maa have saa og saa meget, men det er meget muligt, at det ikke bliver nødvendigt at have saa meget, derfor kan vi stryge 1 Million! Det er netop Letsindighed, som vilde føre til, at vi sad med saa lidt Korn paa Haanden, at et hvilket som helst Uheld kunde omstyrte alle Beregninger, ja, meget mere; i det Tilfælde vilde Planen for Afgivelsen tvinge til at formindske Rationerne til alle Formaal, formindske Rationerne baade for Hestene og for alle Erhvervene. Alt vilde blive formindsket, hvis man vedtog det af Venstre stillede Forslag. Jeg kan ikke tro, at nogen vilde finde det rigtigt at blive staaende ved de nuværende Rationer med den Risiko, at vi havde for lidt i Slutningen af Aaret, at vi pludselig stod saaledes, at vi kun kunde gaa til Halvdelen eller Trediedelen af Rationerne. Det er noget saadant, andre Lande har været inde i ved Slutningen af Høstaaret, og lad os dog ikke føre en Politik, som direkte, planmæssigt, stiler imod at tilvejebringe for lidt ved Slutningen af Aaret. Man maa beregne rigeligt, hvis man skal opretholde de knappe Rationer, vi har for Øjeblikket. Ellers maa man nedsætte dem overalt.

Det ærede Medlem sagde yderligere — det er vist for Resten allerede berørt — at Salpeteret var blevet fordelt efter et uretfærdigt Princip. Jeg kan herom ikke sige andet, end at det er fordelt efter et Princip, som Landbruget og Handelen tilsammen har anset for det retfærdigste. Det kan selv-

følgelig kritiseres, deri har det ærede Medlem fuldstændig Ret; men det er altsaa det Princip, som de kyndigste Mænd fandt rigtigst, nemlig at stille Mængden i Forhold til det tidligere Forbrug, men samtidig ikke rationere alting ud, men bevare en Fond, hvorfra man kunde fordele til dem, som blev behandlet uretfærdigt ved den stedfundne Fordeling. Saaledes gik man frem ved sidste Fordeling; men jeg er vis paa, at Salpeter-nævnet, hvori baade Andelsgødningsforeningen, Handelen og Landbruget er repræsenterede, paa sin Side nøje vil overveje, om en Rationering paa et andet Grundlag, tagende andre Hensyn, er mulig. Hidtil har jeg dog rigtignok ment, at det var den retfærdigst mulige Fremgangsmaade, man kunde finde, og i denne Forbindelse vil jeg bemærke til det ærede Medlem fra Årø (Sporon-Fiedler) — som i sin første Tale gjorde nogle Bemærkninger om, at han i sin Tid havde sagt, at han ikke kunde købe Superfosfat, og at jeg havde stillet mig meget mere optimistisk i saa Henseende —, at det er ikke meget nyttigt nu at optage den lange Diskussion fra den Gang. Hvis det ærede Medlem imidlertid vil se efter, hvad han har udtalt, og hvad jeg har sagt, vil det vise sig, at hans Udtalelser gik ud paa, at det var udelukket, at vi kunde faa Fosfater til Landet, og at jeg sagde: Det kan man ikke hævde, der er stadig visse Muligheder tilbage. Hertil var det, jeg henviste, idet jeg ikke paa det Tidspunkt vilde sige, at det var udelukket at faa Superfosfat frem efter den amerikanske Overenskomst. Nu vides det jo, at der i denne indeholdes Mulighed for, at en Del af Gødningen kan komme som Fosfater her til Landet.

Naar Hr. Forpagter Ulrich paastaar, at der var flere Foderkager i Landet end dem, Ernæringsraadet har regnet med, at der hos Landbrugerne laa mere, end Regeringen vidste af, vil jeg blot tillade mig at sige, at der jo har været foretaget Optællinger, hvorved Landbrugerne skulde opgive, hvor meget de havde — ikke sandt?

Til det ærede Medlem fra Bjerre (Jørgen Jensen), som er Ordfører for Venstre, skal jeg kun gøre nogle faa Bemærkninger, idet det ærede Medlem jo i Virkeligheden ikke har gjort noget som helst Forsøg paa at vise, hvorledes man uden Fare kan reducere de opførte Kvanta til nogle af de Formaal, her er Tale om. Man kan selvfølgelig pille lidt hist og her, man kan tage et Par Tusind Tons her og der, men at naa til en Formindskelse af den Størrelse, som det ærede Medlem ønsker, vil være umuligt. Det ærede Medlem udtalte, at Tallene var skøns-